

говетъ на Охридското езеро и покрай водитъ на рѣка Тича, въ епохата на славния български царъ Симеона, въодушевени мжже написаха редица съчинения на едно толкова благозвучно, сладко и чисто нарѣчие, щото и досега тѣ служатъ за всички славяни като неизчерпимъ източникъ на обогатяване и познаване езика на нашитѣ прадѣди. Имената на светитѣ славянски равноапостоли, на светитѣ седмочисленици, на Климента, епископъ Охридски, на Иоана Екзарха, монаха Храбра, епископа Костантина, за винаги ще бждатъ отбѣлзани съ златни слова въ историята на славянството. Слѣдъ Симеоновото славно врѣме, древно-българската писменостъ не е прѣстанала да се развива и да се обогатява и още въ края на българската свобода, въ царуването на Иоана Шишмана, блаженопамятниятъ Ефтимий, патриархъ Търновски, заедно съ ученицитѣ си, бѣ се заелъ да възобнови въ българската земя книжовното разцвѣтяване съ нови трудове. Но на българския народъ не бѣ сждено тогава да напрѣдва заедно съ другия свѣтъ и самъ да си опрѣдѣля сждбинитѣ. Земята ни бѣ поробена отъ азиатитѣ-турци, тѣ разориха държавата ни.

На българския народъ насила се отне възможността да процвѣтѣва и живѣе умствено, народътъ се отдалечи отъ всеобщия човѣшки напрѣдъкъ, той остана въ забрава отъ свѣта, догдѣто най-напоконъ, нашата красна земя огрѣ свободата, и той, събуденъ почна възкресния новъ животъ. . .

Православното християнство, най-драгоцѣното бащино наслѣдие, заедно съ древната ни книжовна мждрость, запазиха българския народъ прѣзъ неволитѣ и страданията му на петвѣковното робство, запазиха въ сърдцето на народа светата искра на народното